

de, der skulle marschere til deres Garnisonssteder, uden enten at komme tilføes eller med Jernbanebefordring, kun faae Dagpenge, men ikke Rejsepenge. Hvis jeg har opfattet Forholdet rigtigt, saa forekommer det mig at være vel meget i Faveur af dem, der boe i Nærheden af Jernbanen og kunne benytte Jernbanebefordring, da det siges, at en saadan Befordring skal godtgjøres den Bedkommende. Men paa den anden Side maa jeg være enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgfreds (Zeilau) i, at det heller ikke synes mig godt at kunne overlades til Justitsministeren at bestemme, hvilken Klasse af Befordring den Bedkommende skal have paa Jernbanen. Jeg troer, at det vilde være godt at fastsætte dette i Loven; thi der er dog stor Forskjel paa, enten de Indkaldte benytte første eller tredje Klasse, og forsaavidt man seer, at Rejsepengene blive forskjellige for Menige, Underofficerer og Officerer, kunde man let deraf drage den Slutning, at det skulde være Meningen, at de Menige skulle høre paa tredje Klasse, Underofficerer paa anden Klasse og Officerer paa første Klasse. Jeg er derfor ganske enig med det nysnævnte ærede Medlem i, at det vistnok er bedst at fastsætte i Loven, hvilken Klasse de Paagældende skulle benytte, naar de skulle rejse paa Jernbane og have Rejsten godtgjort efter, hvad den har kostet. Hvad iøvrigt den Bemyndigelse angaaer, som er givet Justitsministeren med Hensyn til denne Lov, da troer jeg, som jeg allerede har udtalt ved en anden Leilighed, at det ikke er godt at henlægge altfor meget af den lovgivende Myndighed til Administrationen, og jeg finder derfor, at det vilde være heldigere, om man foreløbig blev staaende ved det, der nu gælder for dem, der skulle marschere til deres Garnisonssted, hvorimod man kunde give Justitsministeren en almindelig Bemyndigelse for alle deres Bedkommende, der maae rejse tilføes eller med Jernbane, en saadan Bemyndigelse, at Ministeren kunde afslutte Contracter deels med Dampskibsbestyrelserne og deels med Jernbanebestyrelserne om, hvad de i det Hele skulle have for at befordre det indkaldte og hjempermitterede Mandskab. Dette vilde vistnok være den mindst kostbare Maade, hvorpaa man kunde

besørge disse Reiser. Jeg antager forøvrigt, at Befordringen tilføes ikke vil blive benyttet i noget stort Omfang, da Jernbanebestyrelserne — hvoraf vi jo for Tiden have to, nemlig den for den sjællandske og den for den jydsk-sjyenske Bane —, naar de fik Betaling i en samlet Sum, sikkert vilde befordre alt det indkaldte og hjempermitterede Mandskab for en meget billig Priis. Der siges jo ogsaa, at de, der skulle rejse tilføes, skulle have Rejsten godtgjort, og hvis de da ved Siden deraf skulle have Dagpenge, saa vil jeg i den Henseende gjøre den samme Bemærkning om dem som om dem, der rejse med Jernbane, at de ville blive vel heldigt stillede i Forhold til dem, der marschere tilføes. Der vil ialfald blive enkelte Steder i Landet, f. Ex. i det nordvestlige Sjælland og midt i Sjælland, hvor de Børnepligtige vilde faae mange Mtil at marschere, og nogle af dem ville slet ikke kunne ventes at komme paa Jernbanen. Det er hovedsagelig disse Bemærkninger, jeg har fundet mig foranlediget til at gjøre. Jeg vil haabe, at dette Lovforslag maa blive henvisst til et Udvalg, hvor det kan blive Gjenstand for en nærmere Overveielse.

Berg: Jeg er ogsaa den høitagtede Justitsminister taknemmelig for det Lovforslag, han her har bragt frem, og jeg har ikke nogen væsentlig Indvending at gjøre derimod. Naar der nu kun gives Landsoldaten 1 Mk. daglig til Underhold, naar han er paa Rejse, der dog ikke maa antages at være mindre anstrengende for ham, end naar han ligger i Garnison, medens vi ved Lønningssloven have fastsat en ikke ubetydelig højere Lønning for ham, saa forekommer det mig, at der deri ligger en saa stor Ulighed, at man maa glæde sig over, at Justitsministeren har søgt at fjerne den. Jeg kan ikke være enig med den ærede sidste Taler i, at det skulde være onskeligt, at vi bleve staaende ved det Gamle; ialfald kan dette Onske ingenlunde deles af dem, som have stemt for en Forhøielse af de Meniges Løn. Dernæst kan jeg heller ikke være enig med min ærede Ven, der sidst talte, i, at den høitagtede Justitsminister her forlanger en større Bemyndigelse end den, han vilde faae efter den